

The Holy See

LAV XIV.

OPĆA AUDIJENCIJA

*Trg sv. Petra
Srijeda, 30. srpnja 2025.*

[Multimedia]

Ciklus Katehezâ – Jubilej 2025. Isus Krist naša nada. II. Isusov život. Ozdravljenja 12. *Gluhi mucavac. I preko svake mjere zadivljeni govorili: „Dobro je sve učinio! Gluhima daje čuti, nijemima govoriti!“ (Mk 7, 37)*

Draga braćo i sestre!

Ovom katehezom zaključujemo naš itinerar kroz Isusov javni život, sačinjen od susretâ, prispodobâ i ozdravljenjâ.

I ovo vremenu u kojem živimo potrebno je ozdravljenje. Naš svijet prožima ozračje nasilja i mržnje koja umrtvljuje ljudsko dostojanstvo. Živimo u društvu koje postaje bolesno zbog „bulimije“ vezâ na društvenim mrežama: jedni s drugima smo silno povezani, bombardirani slikama, koje su ponekad čak lažne ili iskrivljene. Preplavljeni smo brojnim porukama koje u nama izazivaju buru proturječnih emocija.

U takvim okolnostima, u nama se može javiti želja da sve isključimo. Možemo ići čak tako daleko da bismo najradije da ništa ne čujemo. Postoji opasnost da i naše riječi budu krivo shvaćene te možemo pasti u napast da se povučemo u tišinu, u nekomunikativnost gdje, ma koliko bliski bili, više nismo u stanju izraziti ono najjednostavnije i najdublje.

U tome smislu, želim se danas zadržati na tekstu iz Markova Evanđelja koji nam predstavlja

čovjeka koji ne govori i ne čuje (usp. *Mk 7, 31-37*). Baš kao što bi se moglo dogoditi i nama danas, taj čovjek je možda odlučio više ne govoriti jer se osjećao neshvaćenim i zatomiti svaki svoj glas jer je bio razočaran i povrijeđen onim što je čuo. Doista, on ne dolazi sam Isusu da ga ozdravi, već ga dovode drugi. Moglo bi se pomisliti da su oni koji ga vode Učitelju zabrinuti zbog njegove izoliranosti. No, kršćanska je zajednica u tim ljudima vidjela i sliku Crkve, koja prati svaku osobu do Isusa kako bi čula njegovu riječ. Događaj se zbiva na poganskom teritoriju, u okruženju u kojem drugi glasovi nastoje nadglasati Božji glas.

Isusovo se ponašanje isprva može činiti čudnim, jer tog čovjeka uzima sa sobom i odvodi ga na stranu (r. 33a). Čini se da tako naglašava njegovu izoliranost, no, zapravo, kad malo bolje pogledamo, pomaže nam shvatiti što se krije iza šutnje i zatvorenosti toga čovjeka, kao da je shvatio njegovu potrebu za intimnošću i blizinom.

Isus mu prije svega nudi tihu blizinu, gestama koje govore o dubokom susretu: dotiče uši i jezik tog čovjeka (usp. r. 33b). Isus ne koristi mnogo riječi; kaže jedino što mu u tom trenutku treba: „Otvori se!“ (r. 34). Marko donosi tu riječ na aramejskom, *effatà*, malne da bismo „uživo“ čuli njen zvuk i dah. Ta jednostavna i lijepa riječ sadrži poziv koji Isus upućuje ovom čovjeku koji je prestao slušati i govoriti. Kao da mu Isus govori: „Otvori se ovom svijetu koji te plaši! Otvori se odnosima koji su te razočarali! Otvori se životu s kojim si se odustao boriti!“ Naime, zatvaranje u same sebe nikada nije rješenje.

Nakon susreta s Isusom, ta osoba ne samo da ponovno govori, već to čini „razgovijetno“ (r. 35). Čini se kao da nam taj pridjev koji je umetnuo evanđelist govori nešto više o razlozima njegove šutnje. Možda je taj čovjek prestao govoriti jer mu se činilo da ima nepravilan izgovor, možda se osjećao drugačijim. Svi smo doživjeli da nas drugi ne shvaćaju ili da su nas pogrešno razumjeli. Svi trebamo moliti Gospodina da ozdravi naš način komunikacije, ne samo zato da bismo bili učinkovitiji, već i da ne bismo povrijedili druge svojim riječima.

Ponovno pravilno govoriti početak je jednog puta; to još uvijek nije cilj. Isus, naime, zabranjuje tom čovjeku da priča drugima o tome što mu se dogodilo (usp. r. 36). Da bismo istinski upoznali Isusa moramo poduzeti jedan hod, moramo biti s njim i proći također njegovu Muku. Kad ga vidimo ponižena i ispaćena, kad iskusimo spasonosnu moć njegova Križa, tada možemo reći da smo ga istinski upoznali. Ne postoji prečac do toga da postanemo Isusovi učenici.

Draga braćo i sestre, molimo Gospodina da nas nauči komunicirati iskreno i razborito. Molimo za sve one koji su povrijeđeni riječima drugih. Molimo za Crkvu, da nikada ne zanemari svoju zadaću dovođenja ljudi Isusu, kako bi čuli njegovu Riječ, bili njome ozdravljeni te postali nositelji njegove poruke spasenja.

Još jednom izražavam duboku žalost zbog bezobzirnog terorističkog napada koji se dogodio u noći s 26. na 27. srpnja u Komandi, u istočnoj Demokratskoj Republici Kongu, gdje je više od četrdeset kršćana ubijeno u crkvi tijekom molitvenog bdjenja i u svojim domovima. Dok žrtve povjeravam Božjem milosrđu, molim za povrijeđene i za kršćane diljem svijeta koji i dalje trpe nasilje i progon, te pozivam sve odgovorne na lokalnoj i međunarodnoj razini da zajedno rade na sprječavanju sličnih tragedija.

* * *

Dana 1. kolovoza obilježit će se 50. godišnjica potpisivanja Helsinškog završnog akta. Vođene željom da osiguraju sigurnost u ozračju Hladnog rata, 35 zemalja započelo je novo geopolitičko doba, potičući zbližavanje Istoka i Zapada. Taj je događaj također označio obnovljeno zanimanje za ljudska prava, s posebnom pažnjom na vjersku slobodu, koja se smatra jednim od temelja arhitekture suradnje od „Vancouvera do Vladivostoka“ koja je tada bila još u povojima. Aktivno sudjelovanje Svete Stolice na Helsinškoj konferenciji – koju je predstavljao nadbiskup Agostino Casaroli – pridonijela je poticanju političkog i moralnog predanog zalaganja za mir. Danas je, više nego ikad, bitno sačuvati duh Helsinkija: ustrajati u dijalogu, jačati suradnju i učiniti diplomaciju povlaštenim sredstvom sprječavanja i rješavanja sukoba.